Sert Ünsüz

Mayıs 2018
Sayı 12

gerekirse yumuşamasını bilir

Okunacak nesne

Yazarını buldukça çıkar

Ederi beş para

ŞAMPİYON SPERM

Yunus mahalleden arkadaşım, kankam. Ablasının düğünü vardı o akşam, beni de çağırdı. Galatasaray'ın da maçı vardı, bunu öne sürüp gitmemek olmaz, s.s. kuralı. Arada kaçıp yakında bir yerde dikizleyebilirdim. Benimkinin de düğüne geleceğini söyledi, benim gönül koyduğum. Belki dans bile edermişiz. Onu dansa kaldırıp dans etmem pek olası değil. Dans dediği bizim gösterimiz. Biz, her ne kadar estetik olduğunu düşünsek de sonuçta sap dansı.

Berbere gittim, tıraş oldum. Berberi o kadar çok uğraştırdım ki sonunda çok biliyorsan sen yap diye terslendim. Yüzümdeki birkaç tel için sakal tıraşı bile oldum. Abinin "saatler olsun"undan sonra, aynada alıcı gözüyle kendime baktım, çok beğendim. Saçım bozulmasın diye hızlı yürümekten çekinerek döndüm eve.

Ayakkabılarımı boyadım, anneme gömlek ve pantolon ütülettim. "Ne o, sen mi evleniyorsun, bu ne özen böyle" diye takıldı. "Belli olmaz" diye yanıt verdim. Bana akşam için para verecek misin, diye sorduğumda "belli olmaz" diye yanıt verdi. Bira, sigara sakın içmeyeymişim, onlara para mı yetişirmiş. Hem özenilecek bir bok olsalarmış. Bizi bilirmiş, bu yaşta kafamız anca mikropluğa çalışırmış. Gerçi küçüklüğünü de unutmuş değilmiş diye söylene söylene para verdi. Yakışıklı oğluna övgüler düzdü sonra, tükürüklü maşallahlar sıraladı, hem sever hem söver böyle.

Üçümüz, mahalleye çok da uzak olmayan düğün salonuna yürüyerek gittik. Düğün saatine daha vardı, Yunus'u alıp çıktık. Gözden uzak bir tekel bayisinden yüksek al-

kollü kırmızı aldık, bir paket uzun ve delikli nane. Çarçabuk biralarımızı, sigaralarımızı içtik, delikli nanelerden ikişer tane atıp yine düğüne yollandık. Murat, Taylan, Yaşar, hiçbiri Galatasaraylı olmadıklarından maçla ilgilenmiyorlardı. Ben yolda bir kahveye girip maçın durumuna baktım, sıfır sıfırdı. Baskı bizim sahadaydı, izleyenlerdeki hoşnutsuzluktan bizimkilerin pek iyi durumda olmadıkları belliydi. Atak sonuçsuz kalınca kahveden çıktım. Çeteye yetiştim.

Düğüne olabildiğince uzak bir masa seçtik. Bilinen düğün geyikleri. İlk defa o gün serbest bırakılmış gibi doyasıya yapılan makyajlar nedeniyle, özellikle yaşı ilerlemiş olanların yüzleri korkunçtu. Kız çocukları bile makyajlıydı, yetişkin cücelere benziyorlardı. Mezara en yakın kuşak, en sade kesimi oluşturuyordu. Onlar neredeyse her gün gördüğümüz gibiydiler. Benimkinin gelişini kolladığım için gözüm sürekli girişteydi. Girişte Yunus, annesi, babası ve küçük ablası, damadın annesi ve babası gelenleri karşılıyorlardı. Taylan, seninki geldi anlamında işaret yaptı. Kalp atışlarım değişiverdi hemen. Onun da makyajı vardı ama ona çok yakışmıştı. Göz göze geliriz ona baktığımı anlar korkusuyla başımı masaya döndürdüm. Bütün konuşmaları boğan canlı müzik başladı, insanlar gelmeyi sürdürüyorlardı.

Takı töreni başlayınca birer bira daha içmek için dışarı çıktık. Yunus, iğne tutacağı için gelemedi. “Bana da alın bu yakınlarda bir yerde içerim” diyerek sipariş verdi. Takı töreninin uzun olacağını bildiğimizden ağırdan aldık. Hem kimse ilki kadar hızlı içemiyordu. İkinciden sonra yüksek alkollü biraz iyiden iyiye kendini göstermeye başlamıştı. Bunu Murat ve Taylan’ın parlayan gözerinden, yumuşayan yüzlerinden de anlayabiliyordum.

Yunus içerken boş durmayalım diye, içmek üzere birer tane daha aldık. Üçüncüler için kısa bir tartışmadan sonra görüş birliği etmiştik.

Yine kahvenin önüne gelince "nasılsa biralarla içeri giremeyiz, siz Yunus'u alıp çıkana kadar ben maçı izleyeyim" dedim. Bira torbasını yanıma alıp kahveye girdim. İkinci yarının ortalarıydı ve bir sıfır yeniliyorduk. Oturacak hiç boş yeri olmayan kahvede kapıya yakın dikilip izlerken bir de çay söyledim. İçerideki gerginlik iyice artmıştı, rakip sahaya geçen her top sonrası hop oturup hop kalkıyorlardı. Gevşediğimden ya da baştan sona izlemediğimden olacak, o kadar heyecanlı değildim. Yine de en azından beraberlik golü iyi olurdu. Tempo düşük olduğundan çayı yarım bırakıp çıktım kahveden. Düğüne varmadan çeteyle karşılaştım. Ara sokaklarda son biralarımızı içerken yüzümü ateş basmıştı, ayaklarım yere değmiyordu. Bizim hızımız iyice kesilmişti ama Yunus fazla arazi olmak istemediğinden çabuk olmamızı istiyordu. Murat, park etmiş iki aracın arasına dalıp kustu. Acele ettirdiğimiz için bizi suçlayıp küfretti. Uzatmadık. Pek bir yararı kalmayan delikli nanelerden ikişer tane atıp döndük.

Biz içeri girdiğimizde, gelin damat dans ediyordu. Diğer çiftler piste çağrılıyordu. İyice gevşemiştik. Arada bir benimkinin olduğu masaya kaçamak bakışlar atıyordum. Bütün masaları tararmış gibi yaparken, onun masasında yarım saniye fazla duruyordum. Sonra göbekler atılmaya başladı. Pistte bir tepinmedir gidiyordu. İlk bakışta herkesin tepindiğini görüyordunuz ama dikkatli baktığınızda yapısı değişen irili ufaklı dans gruplarını seçebiliyordunuz. Gruplar sürekli büyüyüp küçülüp değişiyordu. Yunus da ister istemez aralarındaydı. Biz yerimizden kalkmadık, pastayı yiyip limonatayı içtikten sonra başım

iyiden iyiye dönmeye başlamıştı. Taylan ikinci koyveren oldu ve masanın altına kustu. Henüz sindirilmemiş pasta parçaları, çıkardıkları arasından seçiliyordu. Pisliğini oracıkta bırakıp ben hava almaya çıkıyorum dedi. Arkasından küfrede ede eserini peçetelerle örttük.

Derken bizim sıramız geldi. Söz verdiğime pişmandım ama dans müziği başlamıştı. Benimkine hünerimi gösterebileceğim tek an olduğu için bundan yararlanmak da istiyordum. Murat'la ben bu konuda iyiydik. Yunus bizim için boşalttı. Bir Murat hareketini yapıyordu bir ben, aramızda tatlı bir yarış başlamıştı, alkış aldıkça daha çok coştuk. Benimkinin masasına göz ucuyla baktım, gitmeye hazırlanıyorlardı. Onun da görebileceğini umarak, ters takla atıp güzel bir final yapmaya karar verdim. Alkolün etkisiyle uçtuğum yere konamadığımın farkındaydım. Murat da bir iki kez tökezledi. Durumu dışarıya belli etmediğimizi umuyordum. Taklayı duvardan destek alarak defalarca yapmıştım. Kalabalığın arasında duvara ulaşabileceğim tek boşluk, boş bir sandalyenin bulunduğu yerdi. Ona doğru koştum, sıçrayıp sandalyenin tepesine bastım ama sandalye duvara tam yaslı olmadığı için bir miktar geri gitti. O yüzden tam dönüş için ivme kazanamadım. Bunu anladığımda çok geçti. Başımın arka tarafı çoktan yeri bulmuştu. Kazandığım ivme tam dönüşüme yetmemişti ama boynumun kırılmasına yetti.

İlk şaşkınlığın yerini, çığlıklar, bağrışmalar ve panik aldı. İşte şampiyon spermin hem gülünç hem de acıklı sonu. Madem boynumu kırıp öldüm, bu satırları nasıl yazdım diye soracaksınızdır. Tamam siz akıllısınız, ben salağım. Dans ederken kendini öldürecek kadar, öldükten sonra başımdan geçenleri anlatamayacağımı bilmeyecek kadar salağım.

Yüzünün Yarışsız Hali Görenleri Şaşkına

Geçenlerde 'Çehresiz Gözler' (Les Yeux Sans Visage) isimli bir film izledim. 1960 yapımı bu filmin, yüzündeki yaralardan dolayı maske ile dolaşan bir kadının kederli yahut korku dolu hikâyesi olmasını bekliyordum. Ancak estetik ve duygusal kaygılara ek olarak işin içine yüz nakli; (pek derin değinmeler olmasa da) nakli gerçekleştirmedeki etik sorunlar ve naklin başarılı olması halinde kimlik ve mekân değiştirmeye dair planlar girince çağrışımlar üzerinde yuvarlanan şen bir çocuğa dönüştüm yine.

İlk aklıma gelen Anna Coleman Ladd oldu. Ta 1878'de Amerika'da doğmuş Ladd. Sonra da çalışmış didinmiş ve heykeltıraş olmuş. Birinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru Londra'da gördüğü 'Teneke Burunlar Dükkanı"ndan esinlenerek Paris'te kendisine bir atölye açmış. Bu atölyede savaştan ciddi yüz hasarlarıyla dönen ve ameliyatların fayda etmediği askerlere oldukça gerçekçi maskeler yapmış. Maskeler uzun süreli kullanımda rahatsızlık verse de yine de çoğu askerin yüzünü güldürmüş. Böyle söyleyince de pis gazeteci şakası gibi oldu. Biz ona içini ferahlatmış diyelim:

"Sevdiğim kadın beni artık iğrenç bulmuyor, oysa buna hakkı vardı."

Biraz insanın kalbini kırmakla birlikte iyi bir şeymiş gibi geliyor bu olanlar değil mi? Öyle mi acaba? Ladd kendi yeteneğiyle doktorların o sırada dolduramadığı bir açığı kapatmış ancak bu açık neden, nasıl oluşmuş tam olarak?

Pierre Ancet'in (Ucube Bedenlerin Fenomenolojisi) vurgusundan yola çıkarak sorarsak: Genelde savaştan dönen askerler takdir edilirlerken yüzleri parçalanarak dönmüş olan bu askerler neden iğrenme ile karşılaşmışlar?

Biraz geriye gidelim. 18. yüzyıla; ayna kullanımının ve portre yaptırmaya ilginin arttığı zamanlara… İşte o zamanlarda portresi yapılası insanlarla kusurlu, sakat ve ucube olarak addedilenler arasında merhamet ya da iğrenmeden tamamen bağımsız bir ilişki biçimi varmış: Ucubeler de insan olabilirler ama bizim gibi ve bizim kadar değil… Bu bakış sayesinde panayırlar ve halk sergilerinde birer arzu nesnesi ve eğlence aracı olmuşlar, ta ki 20. yüzyılın ilk yarısına kadar.

Tüm bunları okurken acaba güzellik yarışmaları da 20. yüzyılın ilk yarısına mı denk geliyor diye sordum gugıla, "evet" dedi, "tam da o zamana denk geliyor."

Efendim, ilk kez bir ülkenin adıyla anılan ve adayların kendilerini mayoyla sunduğu güzellik yarışması 1921'de Kuzey Amerika'da yapılmış (Miss America) ve ondan sonra almış başını gitmiş. İlki 1928'de Fransa'da gerçekleşen ve İkinci Dünya Savaşı arası dışında soluksuz devam eden Miss Europe'un ardından biz de hemen kolları sıvamış ve Eylül 1929'da Miss Turkey ile başlamışız güzelliklerimizi sergilemeye. Bu ilk yarışmanın 60 kişiden oluşan jüri üyelerinden bazıları: Abdülhak Hamit Tarhan, Halid Ziya Uşaklıgil, Hüseyin Rahmi Gürpınar, İbrahim Çallı, Bedia Muvahhit, İsmail Müştak imiş. Yarışma esnasında şen yazarımız H. R. Gürpınar "…bolluk içinde seçmek müşkül oluyor." diye yakınırken İsmail Müştak "Hepsinin müştakıyım" demekten kendini alamamış. (Bu

son cümle çalışılmış ama tam olarak doğrulanamamış internet verisi, zira bolluk içinde teyit müşkül oluyor.)

Savaşın yarattığı yıkım ucubelerle 'daha insan'lar arasındaki farkları biraz azaltmış olacak ki ucube sergileri yerini dünya çapında beden güzelliği sergilerine bırakmış. Sergilerin ilk zamanlarında kimsenin bir çaba harcamasına gerek yokmuş. Tıpkı ucubeler gibi etrafınca güzel addedilenler oldukları gibi sunabiliyormuş kendilerini. Gel zaman git zaman bu yarışmalar aylarca hatta yıllarca çalışılan sergilere dönüşmüş. Öyle ki o mükemmel görünüşümüzün yanında özgeçmişimize ekleyeceğiz diye gittiğimiz bilgisayarlı muhasebe ve Almanca kursu bile (İngilizce zaten cepte) yetersiz kalırmış böyle bir yarış için. Yine de Siyahi adaylar gözlerimizi yaşartır, Down Sendromlu adayın cesareti yüreğimizi ısıtırmış.

"Fakiriz ama güzel görünüyor, güzel kokuyoruz."

Böyle diyormuş Venezüellalılar. Oralarda, yüzde sekseni fakirlik sınırının altında olsa da, insanlar gelirlerinin büyük kısmını aç kalsalar bile güzellikleri için harcarlarmış. Çünkü bir erkek veya kadının güzellik yarışmasını kazanması onun ünlü bir oyuncu, belediye başkanı ve hatta başkan olmasının yolunu açıyormuş. (Yazık ya… Neyse ki buralarda hiç böyle şeyler olmuyor.) Bir güzellik yarışması kazananı olmasanız da sosyal hayatta görünüş her şeyden önemliymiş zira fakirlik sınırının bir nebze üzerine çıkabilmek, saygı görebilmek vs. hep diğerlerinin gözlerine bağlıymış.

La oğlum, madem işler böyleydi biz niye 'Gülen Gözler'le, 'Neşeli Günler'le büyütüldük la! Şu an fakir ama gururlu

yerine, kişisel gelişimin doruklarında ve zengin olabilirdik! Hayır, o kadar fırsat eşitliği var, niçin yararlanılmadı acaba! Affedin (ya da etmeyin), insan başkalarına bakarken kendini düşünmeden edemiyor. Zaten başkalarını düşündüğümüz falan da yok. Venezüella'ymış... Çok da fifi... Etrafımıza bir bakacağız ki kendimizi haklı çıkaracak malzememiz olsun: Eşe-dosta, ne güzel götü varmış dediğimiz adama ya da kadına neden başarılıyız bu yarışta ya da neden kaybediyoruz ama umurumuzda değil açıklayabilelim ki büyük yarışı kazanamasak da gündelik badireleri atlatabilelim değil mi ama...

Neler diyordu Levinas bizim kült filmleri ya da belgeselleri vs. izleyip 'Ağladım abi ya', 'Oha!', 'Faşizm işte dede, bugün de aynı bunları yaşıyoruz!' şeklinde yorumladığımız İkinci Dünya Savaşında olanları anlamaya çalışırken:

Ötekine maruz kalmanın mekânı bedenimdir. ... Çıplaklığı ve tehdit edilmişliği ile ötekinin yüzü ona şiddet uygulama cüretimi gösterir. ... Benliğim ötekinin çehresindeki savunmasız gözlerde ötekinin potansiyel katili olarak kendini keşfeder. ... Acizlik ve örselenebilirlik ötekinin en belirgin özelliğidir. ...

Ama sanki sadece bunları söylemiyordu bu adam. Şuurdan bahsediyordu, sorumluluktan; yapabileceğimi görmekle birlikte yapmamam gerekeni deneyimlemek ve hissetmekten...

Peki, gerçekten deneyimleyip hissedebilecek miyiz biz bunları? Belli ki ne zaman dünya savaşı olsa daha çok görünüşe, daha çok yarışa odaklanıyoruz. Savaşmaktan mı vazgeçsek acaba?

Dostlar Sağ Olsun, Cumhur'u Kaybettik

Rahmetli Cumhur'un üniversiteden yakın arkadaşları Metin ile Feyyaz'ın yolları, Cumhur'un ölümünden üç ay sonra, Tunalı Hilmi Caddesi'nde kesişir. Cumhur yaşarken pek arayıp sormayan Metin'e acı haberi Feyyaz verir.

Cumhur öldü duydun mu? Yoo duymadım. Nasıl duymazsın evinde bir başına can vermiş adamcağız. Öldükten sonra bir başına olup olmamanın pek önemi yok ama eh nur içinde yatsın diyelim, onun yaşadığı hayat değildi zaten. Neden öyle diyorsun sen de bilirsin seveni pek azdı, tembel, hayalci, bir anı bir anını tutmaz, yalnız bir adamdı Cumhur. Ne evlendi, ne sürekli bir iş bulup çalıştı… Kendi dünyası vardı adamcağızın ama morali yerindeyse herkesle sohbet eder neşelendirirdi. Sınırı yoktu adamın. O demekmiş? Şu demek mesela vaktini hep başkaları için harcardı… Hep boşa kürek çekti. Eğlenceye de pek düşkündü. Ve asıl önemli olan insan ilişkilerinde politik yönü pek zayıftı.

Ben onun yirmili yaşlarını bilirim ona çok imrenirdim Mickey Rourke gibi yakışıklı delikanlıydı ama kadınlar ona hep uzaktan bakar sanki onda bir tuhaflık sezer kaçarlardı. Aman bizim çevrenin kızlarını bilmez misin? Hepsi ne anasının gözüdür yüz adım atarsan belki bir adım sana yanaşırlar… Yanaşan da mutlaka yanındaki rehber arkadaşından tavsiye alır eğer rehberi kızı başkasına yakıştırıyorsa o iş yatar. Bu sorunu popülasyona mı bağlasak acaba?

Hem sadece yakışıklı olmak yetmiyor kadınlar bir bakışta kiminle gelecek kurabileceğini anlıyor. Keşke biz erkeklerde anlasak. Çete bunlar canım, Cumhur pek ayak oyunu bilmediğinden kaybetti.

Çabuk koyuveriyordu kendini son halini görmedin mi, nasıl kilo almıştı. Alfa kurdu değildi demek zavallı. Biz sanki Alfa kurdu olduğumuz için mi evlendik? Bir ara bir kıza aşık oldu, onu etkilemek için iş kurdu batırdı. Kız da anladı bu deli adam olmaz hemen başkasıyla evlenmişti. Acaba Cumhur aşkın ne olduğunu biliyor muydu da aşık oldu? Hem sonra Adam nasıl olunuyormuş? Şimdiki kızlar çok hazırcı. Neyse Cumhur o kızdan sonra toparlayamadı. Bence eş seçimleri iyi değildi. Nerede kafa koparan tip, onu bulur, Cumhur'dan faydalanırdı. İyi biri karşısına hiç mi çıkmadı acaba? Vallahi bilmem ama aşkta aradığını bulamadı Cumhur. Bence evlilik hayatı ona göre değildi boğuşamazdı o bu kadar sıkıntılı işlerle. Evlenince tek kişiyle evlenmiyorsun, maşallah bizim hanımın yedi ceddi evliliğimizin göbeğinde. Akraba çetesi, istersen hepsini memnun etme!

Beş parasız ölmüş diyorlar. Tabi beş parasız ölecek hiç hesabını bildi mi? Üstüne, yetmezmiş gibi tembel. Dostlarından da çok kazık yedi. Bana hep anlatırdı insanları bir araya getirir tanıştırırım sonra onlar bir olur beni dışlarlar diye. Ne iyi adamdı, İstersen kırk yıl görüşme, sonra bir telefon aç, dün seninle konuşmuş gibi samimi yaklaşırdı.

Dürüstlüğünden kaybetmiş. Dürüstlüğünden değil, hayat yarışından koptuğundan kaybetmiş. Belki insanlara kibirli davranıyordu hem nasıl havadan para harcadığını bilirsin. Olabilir, içi dışı birdi Cumhur'un. O bizim dostumuzdu ve kötü günlerin yanında olamadık, keşke ölmeden onun için bir şeyler yapsaydık. Sanki başkalarına ayıracak çok vaktimiz var. Çoluk çocuk, iş, eş derken bir de deli Cumhur'a mı vakit ayıracaktık, toparlasaydı kendini, akıllı olsaydı.

Biz sıradan insanlar olduğumuzun farkındayız. Sıradan kadınlar seçip sıradan fırsatları değerlendirdik. Ne yani akıllı mıyız? Evet öyleyiz! Belki de şanslıyız. Bize önümüze çıkanlar yetti, ona yetmedi.

DÜDÜK

Sokak lambasının altında bekliyordu. Hava soğuk olmasına karşın neredeyse tüm bedeni açıktaydı. Önünde araba durunca eğilip bir süre konuşuyor, anlaşırlarsa arabaya biniyor, anlaşamazlarsa araba çekip gidiyordu.

Benimkisi dizginleyemediğim bir merak. Bu sahneyi üçüncü kattaki evimin penceresinden izliyordum. Kendimi belli etmemek için odamın ışığı yakmam. Birazcık aralık bıraktığım perdenin ardında duruyordum.

Bir sigara çıkarıp yaktı. Bir iki nefes almışken, başka bir araba durdu. Bu defa anlaşmış olmalılar ki sigarasını yere atıp ve araca bindi. O gidince ben de pencereyi kapatıp televizyon izlemek üzere salona döndüm. Sıcağı Sıcağına başlamış. Annem ve babam büyülenmiş gibi izliyorlardı. Herkes kana, cesede, kavga gürültüye ne kadar meraklıymış. Küçücük evlere sığan entrikalara şaşıyorum. Birinin katile dönüşmesi için yamaca gelmesi gerekmiyor, uçuruma birazcık yaklaşması yetiyor.

Gece yatmadan önce dönüp dönmediğine baktım. Lambanın altı boştu. Röntgenci bir manyak olduğumu düşünebilirsiniz. ~ Ana-babasıyla yaşayan bir "kızkurusu"yum. Kambur, yüz kemikleri karikatür tiplemesini andıracak kadar çıkık, bir erkeğin çocuğunun benzemesini istemeyeceği türden kadınım. Otuzunu geçmiş, evlenme umudunu tüketmiş, bir erkekle konuşurken renkten renge giren bir bakireyim. Aşağıda bedenini satan şu kadının pek çok yönden tersiyim. Belki o evlenmiş boşanmıştır, belki istemeden çocuğu veya çocukları olmuştur.

Sonraki akşam yine perdenin ardındaydım. Hep geldiği yönden geldi ve lambanın altında durdu. Güzel bir kadın sayılmaz, makyajı abartılı, boyu kısa. Ama bu uzaklıktan bile etkileyici bakışlarını görebiliyordum.

Hayranlık duyuyorum belki, bu uzaklıktan bile etkileyici, karizmatik biri. Çok erkeği kendine aşık etmiştir. Öyküsü nedir acaba. Neden düşkün kadınların öyküleri merak edilir. Benimki mi edilsin, anlatacak neyim var. Çirkinim, yalnızım, bir erkekle öpüşmedim bile. Yakınlarımla hoş geldin hoş bulduk öpüşmeleri dışında. Hayatımın erkeği babam. Onun gözünde şu yaşıma rağmen prensesim, doğal olarak o da kral. Bir apartmanın ikinci katında çekirdek aile saltanat sürüyoruz.

Şu kadının yerinde olmayı istemezdim ama sevgilim bir olsun… Aman neyse, bunları aklıma getirince içim daralıyor, olur olmaz ağlamaya başlıyorum. Bizimkiler de üzülüyorlar. Babam gönlümü almak için yalandan annemle kavga eder, bağırır, "ben biricik kızımı kimselere vermem" diye. Annem içinden söylenir, ses etmez. İnsan her durumu kanıksıyor, başka yaşamlar böyle pencerenin dışında akıp gidiyor. Dört duvarın içi var, dört duvarın içinde kafalar, kafaların içinden neler neler geçer.

Yine bir araba durdu. Konuşma uzadı. Yolcu tarafındaki, kadını arabanın içine çekmeye çalıştı. O sırada şoför arabadan indi. Kadın kolunu kurtardı ama kaçmaya fırsat bulamadan şoför tarafından yakalandı. Öteki de arabadan indi. Kadına sağlı sollu saldırdılar. Bir koşu düdüğümü kaptım. Böyle bir olayın yaşanacağını düşünüp almıştım, sokakta peşime takılan, saldırmaya kalkan olursa diye. Pencereye çıktım, tüm gücümle, bütün İstanbul'u

ayağa kaldırırcasına üfledim düdüğe. Adamlar durup çevrelerine bakındılar ve hızla arabaya döndüler. Bütün İstanbul ayağa kalkmadı. Karşı apartmandaki pencerelerden yalnızca ikisi açıldı. Kadın bir süre kıpırdamadan yerde boylu boyunca yattıktan sonra doğruldu. Burnunu avcunun içinde tutuyordu. Bakışları benim olduğum noktaya gelince iyice geri kaçtım, daha karanlığa. Ayağa kalktı, burnundan eline, elinden dirseğine doğru kan süzülüyordu. Öteki eliyle karnını tutarak, uzaklaştı. Elim ayağım boşalmış, kalbim küt küt atıyordu. Pencereyi kapattım, odama çekildim.

O günden sonra günlerce kadını görmedim. Belki orada iş tutmasını istemiyorlardı, o da başka bir yere gitmişti. Belki başına bir iş geldi. Sonra bir akşam onu yine aynı noktada gördüm. Elinde sigarası, olduğum yere bakıyordu. Karanlıktaydım, beni göremezdi. Yüzünde makyaj yoktu, o parlak çantası yoktu, giyimi sıradandı, bambaşka bir tavrı vardı. Görünür olmak için bir an cama yaklaştım. Kurtarıcısını belli belirsiz bir gülümsemeyle ve sanırım hemcinsi olduğum için biraz şaşkınlıkla, hafif bir baş hareketiyle selamladıktan sonra oradan uzaklaştı.

Aradan bir hafta geçmişti. Alışveriş için dışarı çıkmıştım. Bir el kolumdan yakaladı, dönüp baktım, oydu. Yakından daha yaşlı görünüyordu. Elini usulca çekti. Rahatsız ettiği için özür diledi, teşekkür etmek istediğini söyledi. Önemli değildi, kim olsa aynısını yapardı. Hayır kimileri saldıranın yerinde olmayı seçerdi. Durduk, bakıştık… Konuşacak başka neyimiz vardı. Şimdi iyi olup olmadığını sordum. O geceden iyi olduğunu ama daha iyi günleri olduğunu söyledi. Sonra farkına vardım, çabuk yıprandığı

için yaşlı görünüyordu, benden yaşlı değildi. Ufak tefek bir kadın, çabuk solmuş bir güzellik. Tekrar teşekkür edip uzaklaştı.

Oturup bir yerde birer çay içebileceğimizi söylemek isterdim. Cesaret edemedim. Üstelik soracağım herhangi bir soru yaralayabilirdi, ağzımdan kaçırabileceklerimden korktum. Yanlış bir tavır, bakış…

Eve dönerken düşünüyordum, hiç dokunulmamak mı yoksa yaşamak uğruna gerçekte istemediğin sayısız dokunuşa izin vermek mi… O akşam görünür olmak için cama yaklaştığımda tanışmıştık. O uzaklıktan bile bellekte kalan bir çirkinliğim vardı. Yoksa bunca insan içinde beni nasıl tanıyabilirdi. Onun usundan oturup konuşmak geçmiş midir acaba. O da bunu önermeye çekinmiş midir.

Akşamları yine sokak lambasının altını gözlüyorum. Artık hiç gelmiyor oraya. Bir başkası da orayı bellemedi. Yine de düdüğüm, ilk ve son kahramanlığımın silahı olarak her an ulaşabileceğim bir yakınlıkta duruyor.

Aptal çocuk ben yazarım
ne bilirsin aptal çocuk
oyun benim ne anlarsın
dolambacım eni boyu
sanırsın ki bir kalemle
ben kurarım bilir bilmez
olan biteni oynuyorsun

YÖNETMEMEYİ SEÇMEK

Fanzin hazırlanırken seçim yarışı başlamıştı.

Son 20 yılda, yerel, genel, referandum derken tam 13 kez seçime gitmişiz. En azından iki ay öncesinden gürültü patırtısı başlamış olsa iki yılımız seçimleri konuşmakla, tartışmakla, izlemekle, okumakla geçmiş demektir. "Yüce millet" olarak seçmeyi pek seviyoruz. Seviyoruz da neyi seçiyoruz?

Kim(ler)i seçersek seçelim, yönetime katılmamayı seçiyoruz. Yasama ve yürütmede biz yokuz. Neden? Seçtiklerimiz bizden daha yetenekli, akıllı, kültürlü, bilgili, yetkin değiller. Öyleyse neden bir avuç insanın bizi temsil edeceğine inanıyoruz? Demokrasinin karikatürü olan temsili demokrasinin sonu çoktan geldi. Farkına varmamız için bakıp görmemiz yeterli. Çağımızın olanaklarıyla doğrudan demokrasinin yollarını aramamız gerekiyor. Seçime değil, yönetime katılmak zorundayız.

Geleceğimizi, ne kadar güvenilir bulursak bulalım, başkalarının ellerine bırakamayız.

Ağdan geçerek fanzine ulaşabilirsiniz
"**okunacaknesne**"
diye kime sorsanız gösterirler.